

at give de store Ekstrabeløb, naar Tiden fordrer det. Det er mine Grunde til at være Modstander af Indkomstskatten.

Da vi vedtog Skattelovene i 1903, var det ikke blot min, men manges Mening, at Indkomst- og Formueskatten ingenlunde var en Skat, som skulde kunne bruges til at skaffe de Millioner, der manglede i Balancen, til Veje. Derimod kan der indvendes, at vi gjorde det dog i 1908—09, idet vi bevilgede et Ekstratillæg til den direkte Skat paa Indkomst- og Formue. Det gjorde vi. Jeg er ikke bange for at saare nogen ved at sige, at man gjorde det i overdreven Glæde over at have faaet Ende paa Forhandlingerne om Forsvarssagen. I Glæden herover lukkede man Øjnene for Skatten og slog til, man gav Pengene sans phrase. Havde det ikke været Tilfældet, vilde man absolut have betinget sig, at Skatten ikke skulde være længere, end den Opgave, til hvis Fyldestgørelse den var bevilget, krævede det. Det gjorde man ikke, man vedtog den uden videre. Man gjorde det, som jeg sagde, i overdreven Glæde over at have faaet Ende paa Forsvarssagen, som i saa lang Tid havde tynget paa Udviklingen, men ikke over Resultatet — det tror jeg ikke, man vilde have betalt meget for.

Naar det nu fra Forsvarerne af den fortsatte Udpresning ved direkte Beskatning paa Personer bliver anført: Ja, men Staten behøver yderligere store Skatteydelse, og saa maa den nødvendigvis ogsaa tages med, forekommer det mig, at det vilde have været lige saa rimeligt at opstille det tilsvarende Ræsonnement den Gang, man uden at genere sig nedsablede de store indirekte Afgifter — jeg mener ved Toldloven. Jeg mindes ikke, at der den Gang fra den Side nogen Sinde var Tale om, at naar man lettede paa den Side, burde man ogsaa lette paa de direkte Afgifter. Jeg har ikke hørt det, om det har været Tilfældet, ved jeg ikke, i alt Fald er det gaaet mig forbi. Hvis i Virkeligheden de direkte og de indirekte Skatter skulle følges ad ved Tillæg til Skatten, naar Skattebyrden vokser, skulde man ogsaa synes, at naar den ene af disse Grupper faar saa betydelige Nedsættelser, er det at forbigaa den anden Gruppe, hvis man ikke tillige betænker den.

Jeg er i meget enig med det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey), der nylig havde Ordet, ogsaa deri, at vi nødvendigvis maa søge at komme bort fra dette usalige Vekselrytteri — det er maaske ikke

et parlamentarisk Udtryk —, jeg mener fra den Finanshusholdning, hvor man dækker Underbalancen ved midlertidige Laan og atter dækker disse med nye midlertidige Laan, altsaa Veksler paa Veksler. Det er det, man i daglig Tale kalder Vekselrytteri. Det har vist sig, hvor ødelæggende det i økonomisk Henseende kan være for andre, og det er i alt Fald under en Stats Værdighed saaledes at leve paa andres Naade, at man skal søge Købere til sine Veksler, før man er vis paa at have de Penge, som Aarets Fornødheder kræve. Men hvad jeg særlig er enig med det ærede Medlem i, er, at et saadant Laan er nødvendigt; men er et saadant Laan nødvendigt, er det ogsaa nødvendigt at betale den Pris, det koster. Vi kunne ikke bilde os ind, at vi her staa saaledes, at det er søgt af andre at faa Lov til at laane os Penge. Det er desværre ikke Tilfældet. Den Tid er forlængst forbi, hvor vi havde mere til gode hos Udlandet, end det havde til gode hos os. Men enhver Ting kan have sin Pris, et fast Laan maa betales med sin Pris, og at man vægrer sig ved at betale denne Pris og kører videre paa Veksler, vilde jeg anse for at være det mest fordærlige af alt, hvad der kan ske. Prisen paa et fast Laan beror ikke alene paa Renten. Latterligt vilde det være, om man kunde antage, at danske 3—3½ pCt. Statspapirer kunde sælges til Indlandet eller Udlandet til Pari Kurs. Renten maa rette sig efter Pengenes Værdi.

Men der er et andet Moment, som jeg ligesom det ærede Medlem lægger ganske overordentlig Vægt paa, det er dette, at et saadant Laan sluttet med store, klækkelige Afdrag. Det er dem, som give Kredit. Kommer man ved en Fejltagelse til at faa for mange Penge et enkelt Finansaar, kan man meget godt sige: De kunne herligt finde Anvendelse til Afbetaling af Gæld. Den, som betaler sin Gæld, formerer sit Bo, siger det gamle Ord. Men hvad har man for det i Retning af Kredit? Ikke en Bit. Det, der lægges Mærke til, er, hvorledes Statens Forpligtelser ere, og om den opfylder dem korrekt; derimod saadanne Smaatterier, som om 6 Mill. Kr. hist og 3 Mill. Kr. her blive tilovers og passende kunne bruges til at dække nogen Statsgæld med, det er der ingen Mennesker, der lægge Mærke til.

Naar jeg nu mange Gange har udtalt mig saa skarpt eller skarpere eller bestemt om vor Statshusholdning, er det, fordi det er min fulde Overbevisning, at